

Školní POSLÍČEK

Červen 2022

Jaro, jak má být

Jaro je po roce,
a rybky v potoce
zjevem svým dravce teď blaží.
Na louce motýli,
kdyby snad nebyli,
sítě je lapit se snaží.

Zlatice ze zlata,
to zimě odplata,
tulipán dělá jí garde.
Pyšný vzhled narcisů
vyzývá k popisu,
moudrý, kdo za roh zajde.

Nachové kosatce
šeptají o lásce,
sněženky sotva se drží.
Před domem cestička,
taková maličká.
To budou asi ti plži.

Jaro je v rozkvětu,
otvírá paletu,
barviček celý tác plný.
Tolik je písniček,
jak jarních psaníček,
řádky, jak voda se vlní.

Marie Lexová, 9. B

Léto

Je tady! A konečně i prázdniny. Teplé noci, a ještě teplejší dny. Bazén, koupaliště, moře. Tábor, dovolená, výlety. Procházky přírodou, kde všechno kvete a voní. Kopečky studené zmrzliny a večerní grilovačky. To všechno a mnoho dalšího máte před sebou, takže zatím se můžete těšit a plánovat, ale ještě to neutíká. A při tom těšení si můžete přečíst Školního poslíčka a ukrátit si tak poslední chvíle školního roku.

Povídej, povídej pohádku

Setkáváme se s nimi od prvních krůčků, od chvíle, kdy začneme vnímat svět. Posloucháme je, díváme se na ně v televizi, později si je sami čteme. Klasické i moderní. Šípková Růženka, Bajaja, Shrek, Locika a další a další hrdinové nás provázejí celým dětstvím a v i dospělosti se s nimi vracíme do dětských let. I my jsme se - trochu netradičně - k pohádkám vrátili.

Kdybych byl/a pohádkovou postavou, chtěl/a bych být...

Chtěla bych být princezna, protože je krásná a má spoustu hezkých šatů, nebo bych chtěla být kouzelnice, protože bych si mohla cokoliv vykouzlit.

Anonym

Chtěla bych být vílou, která by za svitu měsíce tančila po lese. Nic bych neřešila, jen měsíčku bych pěla písničky pro radost.

Anežka Lexová, 8.

Chtěla bych být Sněhurkou, protože bych uměla překrásně zpívat a lákala bych zvířátka na svůj krásný zpěv. (A měla bych skleněnou rakev!)

Anonym

Láska dělá divy

Byla jednou jedna holčička, Karolínka se jmenovala. Byla to hezká holčička, jemňounká jako víla, oči jako pomněnky.

Karolínka měla jít letos do školy, ale pranic se jí tam nechtělo. Věděla totiž, že jakmile překročí práh školy, stane se z ní žákyně, která se již nemůže kdykoliv ve své fantazii přenášet do jiného světa, v němž je všechno možné.

Nedalo se nic dělat, Karolínka do školy jít musela. Jakmile vstoupila do třídy, všichni jí připomínali nějakou nadpřirozenou bytost. Lenka princeznu, Petr draka, ale nejhorší to bylo s paní učitelkou, ta jí připomínala čarodějnici s ječivým hlasem, kterým kárala neposlušné žáky.

Po příchodu ze třídy měla Karolínka jasno. Do takové školy chodit nebude. Rozběhla se do lesa, kde bylo ticho jako v hrobě. Les se za ní zavřel a už nebylo cesty zpět. Karolínka procházela mezi stromy, začalo se stmívat. Začala postupně

litovat svého činu, ale rozhodnutí už nešlo vzít zpět. Byla uvězněna v lese jako princezna v dračí sluji.

„Nu co,“ řekla si Karolínka, „je čas jít spát. Lehnu si tady na mýtince a vyspím se tu.“ Jen co zavřela oči, začal se jí celý svět motat dokola. Ve snu se propadla do hvězdné mlhy, kde se jí zjevily nejrůznější bytosti. Vodníci, kteří lapají dušičky do svých hrnečků, medúzy s vlasy jako had, všude byl ruch. Náhle však všechno utichlo. Rozprostřel se zde klid, že by snad i toho nejmenšího hejkala zavýskat bylo slyšet. Mlha zhoustla. Do úplného ticha se ozvaly kroky. Karolínka zatajila dech a poléval ji studený pot.

Mlha se rozestoupila a začaly se z ní vynořovat dvě postavy. Kdo to může být? Na tuto otázku brzy najdeme odpověď. Je to přece sám pan král s královnou. Vypadají ale nějak zvláštně. Kdyby neměli na hlavě koruny, ani by nikdo neřekl, že se jedná o královský pár. Král je smutný, královna ještě smutnější. Ale počkat, to není král s královnou, nýbrž rodiče Karolínky, kteří jako by ji volali domů. „Vrat' se domů, Karolínko, začni chodit do školy,“ tichounce šeptají rodiče. Karolínka je ale slyší zřetelně. Je rozhodnuta, musí se vrátit domů stůj, co stůj.

Mlha se rozpadla, sluníčko ji prozářilo. Karolínka se probouzí z dlouhého snu svěží, jako znovuzrozená. Rozběhne se, nohy běží samy, je v nich tolik síly a radosti. Karolínka běží a běží. Neohlíží se napravo, nalevo. Ví, že teď musí vytrvat. Teď, nebo nikdy. Doběhne na konec lesa a již známou cestičkou se vrací zpět domů.

Polštářek jejího prstu se dotkl zvonku a jemně ho stlačil. Karolínka čeká, zda se dveře otevřou, či ne. Je plná očekávání a naděje, ale zároveň se celá třese strachem a nervozitou.

Dveře se otevřely a Karolínka spatřila to nejhezčí, co jen mohla - maminku a tatínka s radostí ve tvářích. „Omlouvám se,“ zvolala celá šťastná v náruči svých rodičů.

Anežka Lexová, 8. B

Jak Růženka k šípku šla

Bylo nebylo, za desatero horami a desatero řekami žila princezna zvaná Růženka. V zámku jejích rodičů se měla jako v peřince. V dětství si tam hrála se svou kamarádkou Alenkou. Mívala pohádkový život. Ale jak roky plynuly, přestala být u šlechty oblíbená, protože pořád spala a nechodila na jejich kulturní akce. Proto pak nevěděla, která bije. Ještě méně ji měli lidé rádi po incidentu se třemi

prasátky. To by ale bylo na dlouho, stačí říci, že to skončilo rodinnou grilovačkou, kam mimochodem pozvala i ostatní princezny. Bůh ví, proč se jim to nelíbilo.

Když už byla Růženka skoro plnoletá, chodila na svatby jiných princezen. V té době byla velkou celebritou Popelka, která dala slavného prince Krasoně k soudu za krádež vzácné obuvi a pronásledování. Nato se všechny její kamarádky začaly chovat taky rebelsky. Svatby byly zajímavější, než bylo zvykem. Například Sněhurka se rozhodla vzít si všech sedm trpaslíků najednou. Jasmína si brala Aladina na střeše staré výrobní koberců. A když se po vzplanutí Locičiny vlasů Růženka pokusila kobercárnu uhasit, řekli jí, ať jde k šípku.

Růženka se na svou svatbu moc netěšila. Nechtěla skončit někde zakopaná pod zemí a čekat, až se k ní nějaký napudrovaný princ prohrabe. Jestli si říkáte, proč pod zemí, a ne ve své věži, tak proto, že ničením věží posedlá Locika se rozhodla vyléčit si své trauma z dětství a zbourala všechny věže v říši.

Asi jako jediné princezně se Růžence vyhlídka na její budoucnost v tomto světě moc nezamlouvala. A tak si jednoho dne zabalila, přestrojila se za babu Jagu a vykradla se ze zámku. Dlouho chodila po lesích a cestách, až dorazila k perníkové chaloupce. Než vstoupila, převlékla se se radši zpátky do svých šatů, protože každý ví, že u Jeníčka a Mařenky nejsou čarodějnice zrovna oblíbené.

Její plán byl prostý - vtrhnout tam, omráčit Jeníčka a Mařenku a najít zrcadlo, které ukradli Alence, její dávné kamarádce. Plán skoro vyšel, až na to, že Mařenka ani nebyla doma. „Aspoň budu mít míň práce,“ řekla si Růženka.

Zrcadlo uznalo, že je rádo konečně volné, a dokonce Růžence nabídlo splnit jí jedno přání. Vyšli z chaloupky a všechno už vypadalo jako v pohádce. Ale najednou se za ní ozvalo: „Stůj, ty bídná Růženko, a vrať zrcadlo!“ Byla to Mařenka. Růženka zatajila dech. Nevěděla, co dělat. Už už chtěla omdlít, jak to mají princezny ve zvyku, ale vtom k ní přiklusal bílý kůň. Bez prince. Mařenka se zaraženě rozhlížela, kde princ je, ale nikde nikdo. Nato spatřila Růženku ujíždět na bílém koni se zrcadlem na zádech, jak jí škodolibě mává na rozloučenou.

Princezna ujížděla s větrem v zádech co nejdál. Až když byl kůň vyčerpaný a chaloupka z dohledu, sesedla a položila zrcadlo na zem.

„Jaké je tvé přání, zachránkyně?“ zeptalo se zrcadlo. Růženka věděla, co si přát. Chtěla odsud pryč. Chtěla se znovu setkat s Alenkou, její poslední nadějí na spokojený život bez navržených princů a přihlouplých svateb. „Vezmi mě do Říše Divů za Alenkou,“ vyslovila své přání. Ze zrcadla se stalo okno. Růženka spatřila Alenku, jak sbírá šípky na čaj a zpívá si.

Tam chtěla být. Jen tam se může cítit opravdu doma. Ani se neohlédla a prošla zrcadlem.

Mája Marková, 8. B

Tajemství himalájských hor

Před dávnými časy, kdy ještě lišky dávaly dobrou noc, se v horách Himalájích děly tak strašlivé věci, že si to nedovedete ani představit. Nikdo nevěděl, z jaké příčiny se to děje, prostě nic.

Obyčejní lidé do hor ani jednou nohou nevkročili. Samozřejmě se našlo pár odvážlivců, ale nikdo se odtamtud nikdy nevrátil. Lidé se báli.

A co se tam v těch horách vlastně dělo? Mezi lidmi se povídalo ledacos, ale pravdu znal jen jeden člověk, a to Aladin na létajícím koberci. Ten jediný se odtamtud vrátil. Lidem pověděl všechno, co viděl a slyšel, ale marně vysvětloval. Nikdo mu to nikdy nevěřil. Já ti to teď povím.

Děšť, sníh, vichřice a vítr, všechno si to pohrávalo s horami, ale nic je nikdy nezastavilo, ani nezastrašilo. Byly jako bez duše. Tyčilo se zde osm hor: Růženka, Sněhurka, Kráska, Zlatovláska, Ariel, Locika, Popelka a Jasmína. Všechny majestátně stály a vzhlížely nebesům. Byly překrásné, ale taky kruté a ledové. Neměly žádné srdce, znaly jen chlad a neštěstí. Aladin o nich věděl, ale chtěl je vidět zblízka. Lidé mu říkali, ať nechodí, že se prý už nevrátí, ale on je neposlouchal. Byl pevně rozhodnutý. Vydal se tedy na cestu na svém létajícím koberci.

Utábořil se v malé jeskyni pod horou Jasmínou. Všechno se zdálo být v normálu až do chvíle, kdy uslyšel kroky. „Ukaž se, já se tě nebojím,“ zvolal, ale to, co spatřil, nečekal. Objevily se před ním princezny. Na sobě měly černý šat a vzlykaly. Aladin se jich zeptal: „Proč pláčete, dívky zlaté?“ A ony odpověděly: „Protože jsme tu samy a nikdo nás nemá rád.“ „Kdo vás zaklel?“ ptal se Aladin dál. „Černokněžník, ten krutý a bezcitný, co sídlí na obloze. Ale mohl bys nás vysvobodit, byly bychom ti moc vděčné.“ „Moc rád bych vás vysvobodil, ale nevím jak,“ povzdechl si Aladin. „Musíš mu srdce z hrudi vyrvat a poté budeme vysvobozeny. Tvůj čas brzy přijde, neboj se, ruce má levé.“ Poté najednou zmizely.

„Pověz, pověz, jak to dopadlo, vysvobodil je?“

Aladin se utkal s černokněžníkem, jeho život visel na malou chvíli na vlásku, ale nedal se. Bojoval nebojácně a statečně, nakonec v ruce držel čarodějovo srdce a stal se zachráncem. Nejen jednou, ale rovnou osmkrát.

Princezny mu poděkovaly až na jednu, ta padla Aladinovi kolem krku a už nikdy se

ho nepustila. Byla to Jasmína. Ostatní princezny zmizely, nikdo neví kam. A možná je to i lepší.

Tak vidíš, v horách nebyla žádná strašidla a možná, pokud budeš potichu, uslyšíš jejich ducha.

Holka ve hvězdách

Drak Prak

Byla letní noc v Zemi snů. Princezna Amélie se vzbudila. Odbily čtyři hodiny ráno. Průvan si pohrával se záclonami a otevřené okenice se větrem pohybovaly tam a zpět. Po chodbách hradu se zase procházeli duchové zesnulých rytířů, kteří přišli o život v boji za svou zemi. Amélie slezla z postele, zavřela okna a šla se projít po hradě. Když procházela sálem, uslyšela z krbu smutnou meluzínu. "Pomoz mi, prosím," naříkala. Princezna ale pokračovala do kuchyně. Udělala si kávu a vrátila se do pokoje. Mezitím se už za horizontem začaly tmou prodírat první sluneční paprsky. Když si Amélie při srkání ranní kávy kreslila, prorazila jí okno vystrašená víla Adolfa.

„Je tu! Drak Prak!“

„No, to snad ne,“ pomyslela si princezna. Tento drak Prak nedostal své jméno pro nic za nic. Mezi svými dvěma hlavami má jakousi ploutev, ze které dokáže vystřelit ohnivou kouli na míle daleko. Taková koule už jednou na hrad dopadla. Před dvanácti lety. To byla Amélie ještě malá. Škody od draka stále spravené nejsou. Jestli je to leností, nebo závažností škod, nikdo neví.

Princezna už další útok na království nemohla dopustit. A tak si dala do batůžku švýcarský nůž, malou lahvičku rumu, paštiku a rohlík na svačinu a do ruky popadla meč, jako v každé pohádce. A ŠLO SE NA DRAKA! Předtím si ale ještě učesala vlasy. Úplně se zděsila, když procházela kolem zrcadla. Myslela si dokonce, že v odraze vidí čarodějnici Esmeraldu odvedle. Cestou lesem k dračí jeskyni potkala Amélie trpaslíka Josefa, jak si to přes cestu štrádoval pozvat na rande vílu Daliboru. Nebo se o to alespoň pokusit. Nad hlavou jí dokonce párkrát proletělo hejno klábošících kachen. „Je to ale dneska hezky,“ pomyslela si.

Konečně prošla pohádkovým lesem. Ale k jeskyni to bylo ještě přes celou louku. Na té se pásli vesele řehtající jednorožci a kentauři pobíhali po párech sem

a tam. Amélie si sedla na velký kámen uprostřed louky a pochutnala si na rohlíku s paštikou. Zapila to rumem a pokračovala v cestě. V dáli se nad horizontem pomalu, ale jistě vynořovala obří dračí jeskyně. Když se princezna přiblížila, uslyšela z jeskyně hudbu. Byla to její oblíbená písnička! Od Lady Gaga!!! Přiběhla na okraj jeskyně a opatrně nakoukla dovnitř. Prák tancoval. A docela mu to šlo. Pak statečně zařvala: „To je moje oblíbená!“

Drak se rychle otočil a hlubokým děsivým hlasem řekl: „Moje taky!“ Princezna se jen odvážně uklonila a kývla. Přitom chtěla nenápadně vytáhnout meč z batohu. Drak ji ale přerušil: „Nechceš si dát taneční bitvu? Mě ještě nikdy nikdo neporazil!“

„Tak to budu první!“ odvětila Amélie a pustila meč na zem. Souboj byl velice napínavý, trval celou věčnost. Oba byli hrozně zpocení. Po dvou hodinách byl konec. Princezna vyhrála, ale jen o kousek. Vyhrála nejen souboj, ale i sázku, kterou si dali před bitvou. A to takovou, že kdo vyhraje, může toho druhého zabít.

Amélie draka ale zabít nechtěla. Přece jen jí byl sympatický. Proto mu alespoň mečem přesekla tu ploutev mezi hlavami, aby už nenadělal další škody. Drak se hned nato začal prapodivně třást, dokonce se i pomalu zmenšoval. Po asi deseti minutách se proměnil v člověka - v prince! V krásného prince! Amélie se do něj hned zamilovala.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec. A pokud ještě neumřeli vyčerpáním, tancují tam spolu dodnes.

Sára Kislingerová, 8. B

Obrázky: Verča Hrdinová, 8. B

Pověst o Kružíkové louce

Kružíkova louka je už od pradávna tajemné místo. Mladičkový král Aleš Otakar Kružík IV. jel to místo navštívit. Když dojel až k oné louce, koně se vzepjali a utekli do lesů.

Když král vystoupil z kočáru, uviděl místo mezi lesem a bažinou a zamyslel se. Pak se zeptal kočího: „Pročpak jedeme po cestě, kterou neznám?“ Kočí neodpověděl, ale ozval se hlas: „Za to, že tví koně museli táhnout tak těžký kočár a nedostali dva dny najíst ani napít, se ty propadneš do pekel!“

Jakmile to hlas dořekl, propadla se pod králem zem. Podle toho se toto místo nazývá Kružíkova louka.

Zdeněk Kružík, 4. C

Bílé, rudé prvosenky

Prašnou, bílou cestou kráčím
a v srdci dvě duše mám,
jež v mém opojení svírám.
Cesta bílá klikatí se až po skalní
stěnu,
kde klečí, prosí, že si konec
nezaslouží.

Náhle smrkové stromoví řadí se
a já ohlédnu se.
Vidím čistou lesní tůň,
tak čistě nevinnou,
až nedotknutelnou.
Je mír a klid.

Bílý šat, co obléká mě,
lehce tančí jako něžná rusalčina
píseň.

Šat shodím na zem
a pomalu se vydám do lesní tůně.
Moje tělo ponoří se do hlubin.

A když vynořím se na hladinu,
zahlédnu na břehu prvosenky.
Měly by být bílé jako první sníh,
přesto jsou rudé jako ret
v zapomnění.
Odpust' mi prosím.

A dodej mi naději, můj pane na nebi.
Rudé prvosenky totiž nejsou naděje,
ale jen strmý pád.
Prosím odpust',
neboť moje duše je jako čistý štít.

Holka ve hvězdách

Obr.: Mája Marková, 8. B

Život není jen pohádka

Dojmy z Osvětimi

4. května jsme my, devátáci, vyrazili do Osvětimi. Cílem se stal koncentrační tábor Auschwitz Birkenau. Se zvědavostí, ale i stísněnými pocity jsme prošli bránou s nápisem „Arbeit macht frei“. Na tomto místě za 2. světové války žili, a především umírali lidé z celé Evropy odvezení nacisty ze svých domovů. Velká část z nich se provinila jen jednou věcí - tím, že byli Židé. Většina obětí byla zavražděna v plynových komorách areálu Auschwitz II plynem Cyklon B; smrt ostatních byla způsobena systematickým hladověním, nucenými pracemi, absencí zdravotní péče, individuálními popravami a pseudolékařskými experimenty.

S jakými pocity jsme se vraceli? Naše postřehy a myšlenky obsahují následující texty. Většina jejich autorů neuvedla svoje jméno.

- *Náš výlet do Osvětimi v nás všech zanechal spoustu pocitů.*

Již po příjezdu jsme všichni cítili stísněnost, která se navíc s pokračující prohlídkou zvětšovala.

Poté, co jsme prošli „mateřským táborem“, jsme všichni mysleli, že to nejhorší máme za sebou. To jsme ovšem netušili, že Osvětim je oproti tři kilometry vzdálenému Birkenau hotel.

V Birkenau nás všechny udivily hrůzostrašné podmínky, ve kterých tamní vězni museli žít.

Celkem bych řekl, že je dobré Osvětim navštívit, ale rozhodně se nejedná o výlet, který by se nám měl nějak líbit.

- *Do Osvětimi jsem se těšila, ale zároveň i ne. Ukázali nám tam areál a pověděli, jak to tam fungovalo. Věděla jsem, že to nebude nic hezkého, ale netušil jsem, že se mi z toho bude chtít i zvracet. Po první prohlídce jsme přešli na druhou část - tu největší. Představa toho, jak to tam dříve fungovalo, byla strašná, ale jsem ráda, že jsem jela a viděla to.*

Cesta byla také v pohodě (až na tu cestu zpět - tam jsme umírali vedrem) a kupodivu i vstávání ušlo.

- *Když jsme přijeli na místo, byl jsem opravdu zvědavý, jak to na mě zapůsobí... Po návštěvě a prohlídce Osvětimi jsem zjistil, že se nedokážu moc vžít do role vězňů v té době. Muselo to být šílené. Poté nás čekala Březinka. Tam jsem měl takový divný pocit, ale jen proto, že jsem věděl, že to bylo ještě horší než v Osvětimi.*

- Výlet do Osvětimi byl zajímavý. Byl jsem překvapen, kolik Židů v táboře zemřelo a také kolik vlasů po nich zůstalo. Velice mě zaujala plynová komora.

- *Běhal z toho mráz po zádech.*

- Zájezd do Osvětimi určitě nebylo nic příjemného. Moje pocity z toho jsou celkem zvláštní... Paní průvodkyně nám historii tohoto místa popsala docela podrobně. V celém areálu byl cítit strach a utrpení. Když jsem si uvědomila, že chodíme v místech, na kterých se kdysi dělo něco tak strašného, přejel mi mráz po zádech. Nejhorší bylo vidět fotky utrápených lidí a tuny lidských vlasů a protéz. Bylo to velice zajímavé a k zamyšlení.

- *Moje pocity z Osvětimi byly velmi smíšené. V celém areálu šla cítit smrt, utrpení a beznaděj. Nedokážu si představit tu hrůzu, co museli zažívat. Žili ze dne na den a většina z nich nevěděla, jestli vůbec přežijí do druhého dne. Nejhorší pro mě bylo asi vidět fotky těch lidí, ten strach v očích, únavu a ztrátu smyslu života.*

- Když jsme si procházeli Osvětim, měla jsem husí kůži. Vše, co tam bylo, jsem si uměla představit jako aktuální. Podmínky, ve kterých žili, byly kruté. Přesto jsem ráda, že jsem jela a podívala se tam.

Marie Mitková, 9. C

- Výlet je dobrý, protože se člověk může vyhnout škole. Ačkoliv samotné dojmy byly nudné - člověk, který se zabývá tímto obdobím, je totiž připraven a ví, co ho čeká. Tábor nevypadá strašidelně ani hrozně. Všude jsou květiny a tráva

a základy staveb. Pár věcí může člověka udivit, jako dvě tuny vlasů atd. Člověk by očekával něco víc.

Vojtěch Truhlář, 9. C

- Vzhledem k tomu, že už jsem o tomto tématu hodně četla, nemělo to na mě tak velký vliv. Většina spolužáků byla vyděšena, ale já jsem pocítovala spíše nechuť a vztek. Nechácala jsem, jak je možné, že lidé toto dopustili. Trochu mě zamrzelo, že jsme se nedozvěděli více o Mengeleho pokusech. Přišlo mi velmi neuctivé, když někteří měli tu potřebu něco z toho zesměšňovat nebo dělat „blbosti“ na místech, kde zemřelo přes milion nevinných lidí.

Andrea Zaňáková, 9. C

- Pocity smíšené, první místo byly vlastně domy. Několik bloků, cca 22 nebo 28. Všechny stejné, ale každý v sobě ukrýval jiný příběh. Někde byly fotky lidí z koncentračního tábora, nebo botičky, protézy lidí, kteří byli hned likvidováni. Nejvíce mě ale překvapilo množství vlasů, které jim byly odebrány. Hrozné bylo podzemní vězení, ve kterém byly i cely 90x90. Plynová komora nebyla až tak velká na to, kolik tam namačkali lidí. Také si odvážím spoustu zajímavých historek od paní průvodkyně, která se setkala se spoustou příběhů lidí, kteří zažili a přežili tento koncentrák.

Adam Jelínek, 9. A

Foto Iva Havlíčková

Sevřená smutkem

Uvnitř jsem sevřená,
krev mi v žilách tuhne,
po zádech běhá mi mráz,
do hrobu chystám se snad.

Čtyři stěny mne obklopují,
kdo ví, co proti mně kují.
Bojím se k nim se přiblížit
a jejich pikle odhalit.

Jsem slabá jak lístek ve větru,
mám strach, zda se znovu nadechnu.
Tajemné síly mne pohlcují
a kamsi do hlubin stahují.

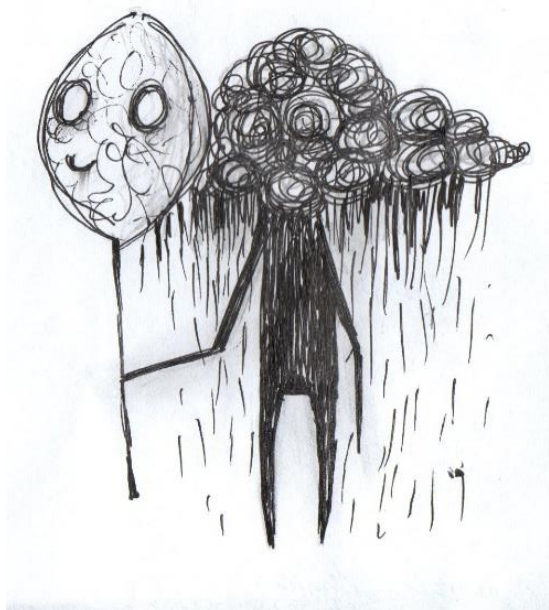
Brzy dám sbohem tomuto světu,
dostanu se na jinou planetu,
kde snad strach neexistuje,
kde deprese nikoho nesužuje.

Vzpomínku na mě si uchovejte
a víckrát mě už nehledejte.
Místa zde již pro mě není,
tajemné stíny mě odvádějí.

Přesypal se zde již můj čas,
možná se spolu sejdemě zas,
na onom místě nádherném,
Bohem dobře střeženém.

V míru tu spolu žijte,
za mnou nechvátejte.
Věřím, že spolu opět budeme
prožívat vášně tajemné.

Anežka Lexová, 8. B

Obr.: Mája Marková, 8. B

Dominika Píbilová - Emily
To to sluníčko, ale pálí.

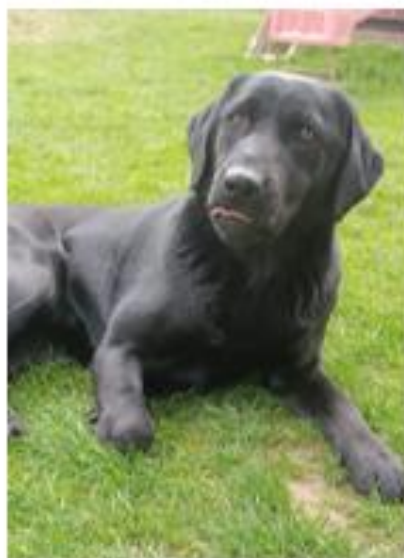
**Mazlícci -
vždycky nám
lepší náladu!**

Justýna Frolíková - Renuška (Rena)
Panička mi vyprávěla vtip, až jsem z toho
smíchy spadla.

Kačka Čadová - Bobča
Kdy už konečně pojedeme na tu vyjížďku?

Nikola Pytlíková - Dixi
Něco tu cítím a už se mi sbíhají sliny.

Nela Kutlvašrová - Kira

Mazleníčko, to je moje vábeníčko.

Adam Jelínek - **Bobík**

Foto pro Bobíka prosím. To jsem ale
fešák.

Alena Bahounková - Ňufka

Prosím, já už chci jídlo, mám hladík.

Aneta Filipenská

Eda - Krásně na mě svítí sluníčko, tak si dám na chvilinku šlofíčka.

Dixík - Který bude ten můj? Musím je všechny rozbalit.

Provinilý kocourek

Provinilého kocourka posadili do rohu. A v rohu se provinil znovu.

Moderní kocour

„Žiju moderně,“ chlubí se takhle kocour, „jím jen bezdrátové myši.“

Cennější kočka

Holčička dostala siamskou kočku a chlubí se kamarádce, že stála šest set.

Kamarádka: „Ale včera jsi říkala, že stála tři sta.“

Holčička: „No jo, jenže včera byl ještě naživu náš kanárek...“

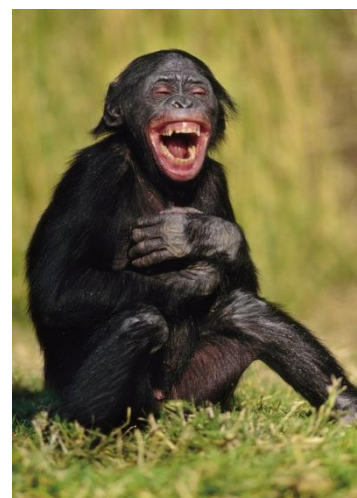
Hlodavec a šelma

Myš: „Proč máš u sebe tu brusku?“

Kocour: „Už si na tebe brousím zuby!“

Zvážení mazlíčka

Pokud si chcete pořídit domácí zvíře, zkuste se nejdřív zamyslet - nestačilo by vám zrcadlo?

Mazlíčci známých osob

Daniel Hůlka- Timonek

Václav Vydra - vlastní koně

Anna Julie Slováčková- Alex a Filípek

Lili Reinhart- Milo

Vladimír Polívka- Bešůnek

Od Daniely Bradáčové z 9. A/

Kdybych byl/a zvířetem, chtěl/a bych být...

Chtěl bych být želvou, protože bych nemusel nic dělat, stačí se jen schovat do krunýře.

David Oberreiter 8. B

Chtěla bych být holubem, protože bych měla volnost. Vždy, když je pozoruji, závidím jim jejich volnost a bezstarostnost. Mohou si dělat, co chtějí. Nikdo je neomezuje.

Anežka Lexová, 8. B

Chtěla bych být pták Fénix, protože když umře, tak se z popela znovu narodí.

Zuzana Mikší, 7. B

Chtěla bych být hrochem, protože má v ZOO svůj vlastní bazének, ve kterém si může válet šunky (z toho soudím, že to jsou velcí pohodáři). Také se mi na nich líbí, že klamou

tělem a velmi rychle běhají.

Barbora Stražilová, 7. B

Anonymně:

Chtěla bych být ptákem, protože bych mohla roztáhnout svá křídla, cítit se volná, nebojácná a mocná. Mohla bych pozorovat životy lidí seshora a plachtit ve vzduchu. Být prostě neohrožená.

Chtěla bych být motýlem. Mohla bych létat a nikdo by mě nepovažoval za nějaký otravný hmyz. Sice bych asi brzy umřela, ale líbilo by se mi být motýl.

Chtěla bych být housenkou, protože ta celý život jí a spí, a když se probudí, je z ní krásný motýl.

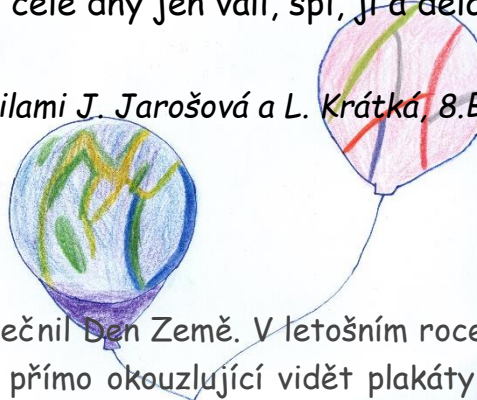
Chtěl bych být medvědem, protože celý rok jí a zimu prospí. K tomu žije v lese, takže má alespoň trochu klidu.

Chtěla bych být lenochodem, protože se jen tak pomalinku pohybuje, nic nemusí dělat a ani na záchod to nemá daleko. Byla bych roztomilá 😊.

Chtěla bych být mojí kočkou, protože se celé dny jen válí, spí, jí a dělá si, co chce.

Obr.: společnými silami J. Jarošová a L. Krátká, 8.B

Den Země

Po tříleté pauze se na naší škole opět uskutečnil Den Země. V letošním roce se konal v sobotu 23. dubna odpoledne. Bylo to přímo okouzlující vidět plakáty, které zvu malé a velké školáky, ale i veřejnost na zábavné odpoledne.

I když se letos při příležitosti Dně Země neprezentovaly a neoceňovaly projekty žáků zapojených do klubu Pampeliška, mohli jste si tu prohlédnout fotografie z minulých let. V přístavbě budovy školy v Poděbradově ulici byly připravené pro návštěvníky zajímavé soutěže. Většina z nich byla spojená s přírodou, poznáváním rostlin a živočichů, takže jste si zde mohli hravou formou rozšířit své vědomosti z přírodopisu. K návštěvě zvalo ale i výtvarné stanoviště, kde jste si mohli vyrobit z šišek malé roztomilé sovičky.

Kromě soutěží jste se zde mohli naučit sázet pokojové rostliny, které jste si poté odnášeli domů. Jako pokaždé se konala soutěž o nejhezčí domácí mazlíčky, které sem přišly ukázat některé děti. Asi největším zážitkem pro malé, ale i velké návštěvníky bylo mobilní planetárium, které všechny zábavnou formou seznámilo s vesmírem, ale samozřejmě i s nejrozmantějšími divy přírody.

Ze školy jste neodešli s prázdnou. Kromě rostlinky, kterou jste si s pomocí učitelů sami zasadili, jste si s sebou mohli odnést i malou odměnu za vzorné splnění všech úkolů a soutěží, které zde pro Vás byly přichystány. Majitelé nejhezčích mazlíčků si odnesli dokonce i knížku či polštářek.

Myslím si, že každý, kdo přišel, si to zde velmi užil, obohatil se o další vědomosti a na zpáteční cestě ho jistě doprovázela dobrá nálada.

Na závěr bychom chtěly poděkovat všem učitelům a pomocníkům, kteří se na této akci podíleli a zajistili všem krásně strávené sobotní odpoledne. Díky patří i samotným návštěvníkům, kteří přijali pozvání na Den Země a svým nadšením

zpříjemnili atmosféru. Jsme rády, že škola neztrácí chuť a nadšení a tyto akce pořádá. Moc jí za to děkujeme. Bylo to skutečně moc hezké!

Marie, Anežka a Markéta Lexovy
Foto: Klub Pampeliška, obr.: K. Benešová

Anketa

Kdo? Nejoblíbenější učitel/učitelka na naší škole.

Proč? Jen tak pro zajímavost.

Jaký byl postup? Na anketu o nejoblíbenějšího učitele jsme si připravily lístečky, ty jsme vložily do obálek a následně poprosily třídní učitele, aby je své třídě rozdali a hned v téže hodině vybrali zpět. Každý žák 6. - 9. ročníku napsal na lístek jméno jednoho svého oblíbeného učitele. Následně jsme všechny obálky od třídních učitelů vyzvedly a všechny hlasy sečetly.

Kolik žáků se losování zúčastnilo? Celkem by hlasovalo cca 240 žáků, v té době však hodně žáků chybělo, proto jich hlasovalo podstatně méně.

Za jak dlouho byly výsledky? Na anketě jsme pracovaly 14 dní.

POŘADÍ	JMÉNO UČITELE	POČET HLASŮ
1.	Vladimír Košina	35 hlasů
2.	Zdena Bužgová	32 hlasů
3.	Zdeňka <u>Bahounková</u>	25 hlasů
4.	Eva Kratochvílová	23 hlasů
5.	Jana Nováková	21 hlasů

Výhercům blahopřejeme a všem učitelům přejeme do další práce hodně trpělivosti, a hlavně pevné nervy!

Článek napsala Barbora Strašilová

Anketu vytvářela Lucie Minářová a Barbora Strašilová

Obr.: Tadeáš Ďurač, 8.B

Rozhovor s vítězem panem učitelem Košinou

Čekali jste, že vyhrajete?

Nečekal. Vůbec mě to nenapadlo.

Kam si dáte svoji výhru (sovičku jako polštář)?

Budu ji používat prakticky jako polštář.

Koho jste tipoval na vítěze?

Paní učitelku Polanskou.

Pro Školního poslíčka Bára Strašilová a Lucka Minářová

Kdo nehraje, nevyhraje

Vítěze ankety učitelů 2. stupně už známe a zbývá nám ještě oznámit, kdo z dětí, které odevzdaly soutěžní obrázky z minulého čísla, byl vylosován a dostane sladkou odměnu.

Vítězům blahopřejeme!

1. stupeň	2. stupeň
Nela Melicharová 4. A	Lukáš Petschenka SP
Emá Kubizňáková 4. A	Aneta Filipenská 6. B
Štěpán Kořán 2. C	Vanesa Bradáčová 6. B
Adéla Zimolová 2. C	Karolína Šléglová 6. B
Václava Kratochvílová 4. C	Aneta Šléglová 6. B
Markéta Řeháková 3. B	Vašek Došek 6. A
Filip Mikšíček 4. B	Matyáš Rudík 6. A
Daniela Dvořáková 3. A	Nela Zaňáková 6. C
Anna Jarošová 3. A	Eliška Sobotková SP
Rozárie Klimentová 3. A	Lenka Matulová 6. C
Aneta Matějčíková 2. A	Monika Kašíková 8. B
Dominik Havlíček 2. B	Markéta Jarošová 8. C
Alena Loubalová 2. A	Anna Vomelová 9. C
Jan Došek 3. C	Patrik Kudla 8. B
Karolína Krulová 3. B	Klára Kořánová 7. C

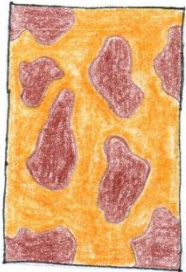
Jako odměnu tentokrát, protože je léto a teplo, dostanete poukázku na něco, co vás ochladí a co se na vás z obrázku směje.

Zajděte do vinotéky u horní brány, dejte si zmrzlinu a místo placení použijte poukázku.

Je jen na malou zmrzlinu, ale když si připlatíte, můžete mít i větší. 😊

Poznej zvíře podle kůže
(od Verči Hrdinové)

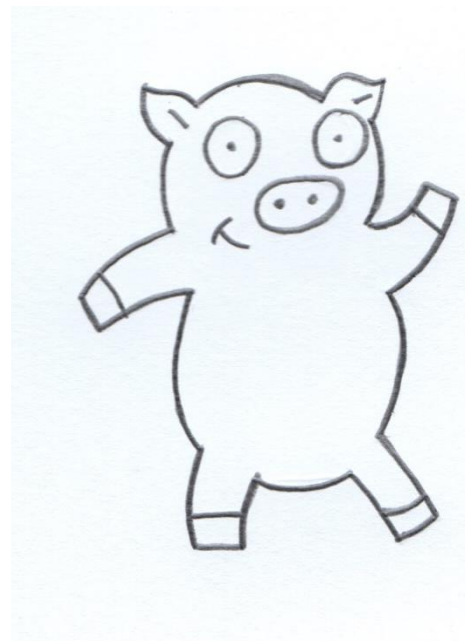

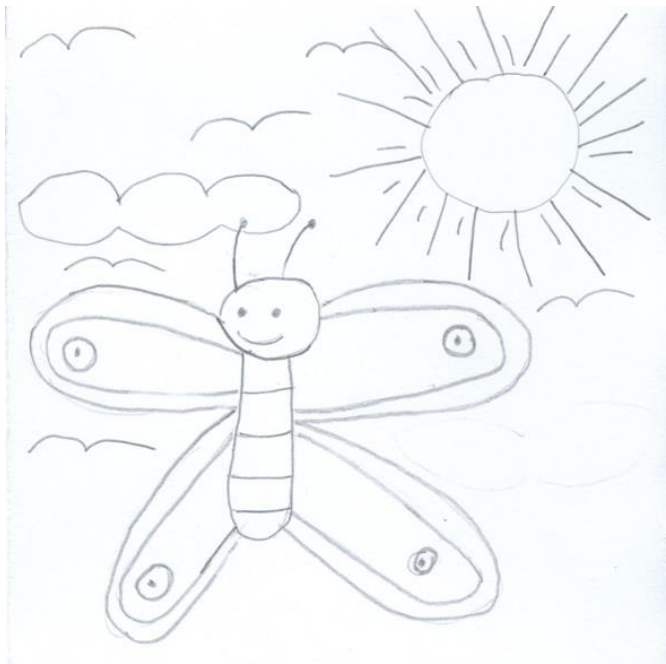
G -----

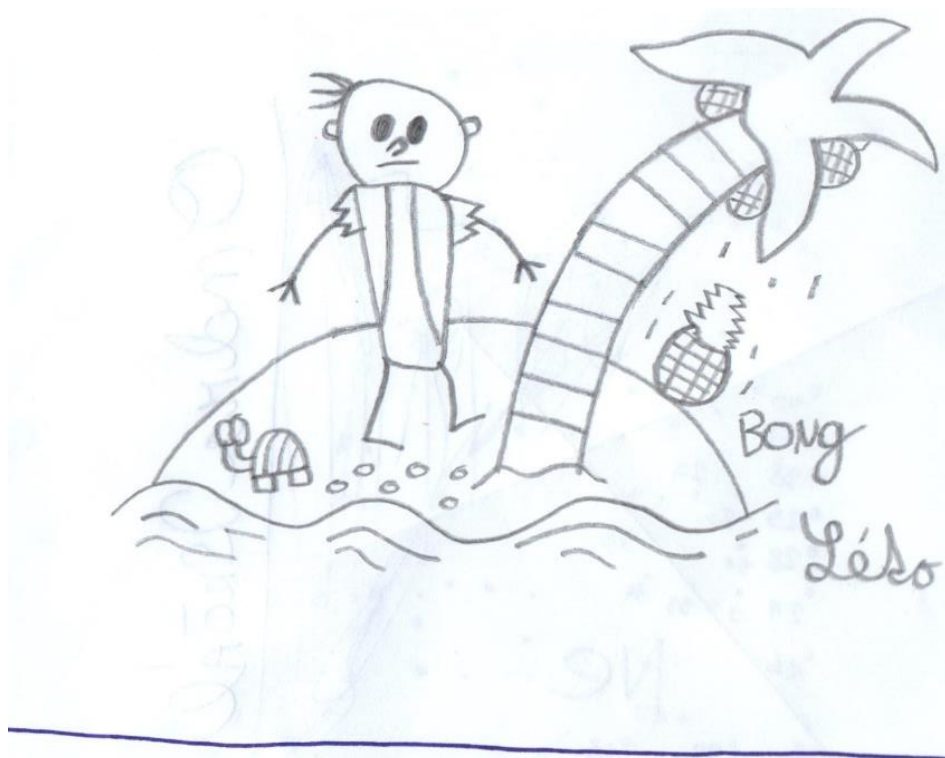

M -----

Všechny obrázky a úkoly jsou slosovateľné, pokud je - vymalované (doplňené) - s uvedeným jménem, příjmením a třídou (tou, kterou budete příští školní rok navštěvovat) odevzdáte. Jen na příští slosování si budete muset nějakou dobu počkat.

Obrázky pro vás nakreslili:

Mája Marková, Nicol Došková, Kristýna Benešová, Ondra Krčál

Co je to? .....

Zdroje:

<https://www.abicko.cz/clanek/precti-si-priroda/27977/rozesmata-zvirata-hlasity-smich-dela-pratele.html>

<https://vse-pro-zviratka.cz/vtipy-o-zviratech/>

<https://k-vytisknuti.omalovanky.name/sachy/krizovka.php>

Věty, které teď dva měsíce asi neřeknete, ale ve škole je říkáte pořád:

1. Za jak dlouho zvoni?
2. Co? Jaká písemka?
3. Dáš mi to opsat?
- ... 4. Já to nechápu!
5. Co máme za hodinu?
6. Jaká strana?
7. Já už chci domů!
8. Cože? Byl úkol?
9. Tohle jsme se neučili!
10. Konečně přestávka!
11. Co říkal/a??

Přejeme vám hezké, a hlavně dlouhé prázdniny,
veselé zážitky a milé kamarády.

UŽIJTE SI TO!!!

Redakční rada:

Anežka Lexová, 8. B
Aneta Matějčíková, 8. B
Mája Marková, 8. B
Verča Hrdinová, 8. B
Lád'a Vytlačil, 8. B

Daniela Bradáčová, 9. A
Marie Lexová, 9. B
Markéta Lexová, 6. C
Bára Stražilová, 7. C
Lucka Minářová, 7. C

Vydáno v ZŠ Polná 23. 6. 2022
Obrázek na titulní straně: Mája Marková
Foto na poslední straně: Monča Kašíková
Grafická úprava: L. Vytlačil, Z. Bužgová
Jazyková kontrola: J. Kalábková, Z. Bužgová